

**Z Pavlova listu Filipským 3, 4 – 14** Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc: obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon – farizeus; jde-li o horlivost – pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony. Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře, abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtvýchvstání. Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.

Milé sestry, milí bratři!

Biologové nám říkají, že další vývoj druhů už nepokračuje. Pouze přizpůsobování k nastalé situaci. Špačci si dnes zaletí na bobule do vinice, vlaštovky se před odletem houfují na drátech elektrického vedení, teplomilné rostliny, živočichové se zabydlují u nás. I člověk je pořád stejný. Říše Chetitů kdysi bojovala s egyptskou, pak spolu uzavřeli smlouvu o neútočení, pak ta chetitská téměř beze stopy zmizela pod nájezdy arabů, i ta egyptská nakonec zašla. I v drobnostech jedná člověk v podstatě stejně nebo podobně. I celá příroda. Kameny pořád padají dolů, stejně padají i stromy. Jednou najdete padlý strom přes potok a řeknete si, to je přímá, nemusím se brodit vodou. Někomu to stačí, jiného napadne: skácím ještě sousední strom, spojim je kulatinou, a už přejde i můj osel s vozíkem. Takové myšlenky končí stavbami mostů o ohromných výškách, délkách, vypočítaných aby se nezřítily, aby je sebevětší vichřice neodnesla. Člověk pokračuje dál. Lékaři vymýšlejí nové postupy léčení až k opravám poškozených genů. Lidé, kteří se nespokojí s tím, co je, myslí na to, co se má zdokonalit. Člověk ještě neukončil svůj vývoj.

Většina lidí nad tím nepřemýšlí. Stačí jim využít toho, co jim prospěje. Takový byl i Pavel. Vyrůstal v prostředí, kterému se plně přizpůsobil, ve kterém mohl vyniknout. **Obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon – farizeus; jde-li o horlivost – pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony.** Pavel dělal vše, co se od něj očekávalo. Mohl se stát uznávaným rabínem. Prožít svůj život v klidu. Podobně mohl jednat i Ježíš. Ne ve svém prostředí, to už ho nepřijímalo, ale v jiném, výhodném. Víme, že když už se schylovalo k jeho zatčení, projeví o něj zájem Řekové, kterým bylo židovství blízké, a přišli do Jeruzaléma na pouť. Ježíš mohl využít situace a odejít s nimi do Řecka. Dnes bychom se učili: Řeční filosofové jsou Sókratés, Platon, Aristoteles a Ježíš. Ten čtvrtý sice nebyl Řek, ale doplnil jejich učení o praktickou stránku života.

Proč nevyužili tyto lákavé nabídky? Už jsme zde o tom hovořili. Konečným určením člověka nebylo žít v klidu v rajské zahradě. Konečným určením člověka není prožít si svůj život v klidu. Má se rozhodnout spět výš. K Bohu, k božskému životu. Zatím to dokázal jen kazit. Někteří se však už rozhodli. Ježíšovi Otec ukázal, co je jediným prostředkem ke změně světa. Oběť vlastního života. On ji podstoupil. Pavel na Ježíšově životě pochopil, že jeho vlastní úsilí není nic. Ba co víc, je přímo škodlivým jednáním. Po něm to pochopili i další. Třeba náš Přemysl Pitter. První jeho rozhodnutí pro Krista bylo, když řekl: Nebudu poslouchat rozkaz k zabíjení, nebudu střílet. Třebaže mu za to hrozil trest smrti. Dalším rozhodnutím před válkou byla záchrana židovských dětí a po válce německých i židovských. Předtím ještě starost o děti ulice. O jejich vzdělání a výchovu.

Co je mým osobním rozhodnutím pro naše společné určení? Pro konečný stav lidstva? Nemusí to být nic světoborného. Jen to musí být moje osobní rozhodnutí, moje rozhodnutí ve spojení s Ježíšem.

A pak začít. Začít je s Ježíšem uskutečňovat. Pochopit, že všechno předcházející bylo ničím v porovnání s rozhodnutím, které jsem učinil. Souhlasil jsem kdysi s básníkem, že *smrt není zlá, těžké je umírání*. Je to jinak. Tato myšlenka platí pro ty, kdo si žijí jen svůj život. Těžké je zapomenout na smrt i na umírání a žít pro rozhodnutí, které jsem udělal pro Ježíše. Odhazovat všechno při naplňování svého rozhodnutí. Žít s Ježíšem pro rozhodnutí a nechávat se stravovat horlivostí o Otcův dům, Otcovo Království. Budoucí úděl lidstva. Tak umírat. Umírat sobě. Ne tělesnou smrtí, ale duchovní. Vědět s Pavlem, že stále nejsem u cíle. Můj cíl je stále přede mnou. Tam, kde je Kristus. Cena je pro lidstvo stále vysoká, bez Krista nedosažitelná. Důležité je s Ježíšem se pro ni rozhodnout. A běžet s ním dál. Amen.